

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Quanto quisque in terris maior, tanto se debet magis humiliare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Qui aliter vadit, cadit potius, quàm ascendit. O peruersitas! ò abusus filiorum Adam! quia cùm ascendere difficilimum sit, descendere autem facillimum, ipsi & leuiter ascendunt, & descendunt difficilius; parati ad honores, ad celsitudines graduum Ecclesiasticorum, ipsis etiam Angelicis humeris formidandas. Adsequendum autem te, Domine IESU, vix inueniuntur, qui vel trahipatiantur, qui duci velint per viam mandatorum tuorum.

CAPVT XL.

An, & quam in se esse humilitatis causam innocentes, viri docti, iusti, pii, Sancti, Deipara, & adeò Christus ipse Dei Filius, deniq; superiores ratione inferiorum, iudicare & dicere possint?

I.

Iac. 4. 6.

Eccli. 3. 20.

1. Reg. 35. 16.

1. Reg. 17. 17.

Gen. 18. 27.

Vlt Deus omnes mortales humiles esse. Sic iubet: sic fauet. Nec enim tantùm *superbis resistit*, sed etiam *humilibus dat gratiam*, vt minis terreat, præmijs alliciat. Imò à maioribus maiorem exigit humilitatem. *Quanto magnus es*, ait, *humilia te in omnibus, & coram Deo inuenies gratiam: quoniam magna potentia Dei solius, & ab humilibus honoratur; à superbis impugnatur.* Qui cur placerent Deo, cùm factus omnis faciat homines etiã hominib⁹ fastidiosos? Pleraq; animalia cùm parua sunt gratiofa sunt: vilescunt, quando grandescunt. Cùm *parvulus esses in oculis tuis, caput in tribubus Israel factus es*, dicitur ad regem à Samuele, & subditur; *pro eo, quòd abiiecisti sermonem Domini, abiiecit te Dominus; ne sis rex.* Adeò humiles de stercore eleuat, & celatos de solio præcipitat; neque quisquam, ad cælestis gloriæ peruenit sublimitatem, qui se in hac vita non humiliavit. Et verò etiam quo quisque, coram Deo, maior fuit, eò se se magis factò ipso demisit. In regem iam vinctus erat Dauid, & tamen cibos fratribus, in castra portare non recusauit. Quantus erat Franciscus? quantæ innocentæ? quantorum operum honorù? quantæ sanctitatis, quantorum miraculorum patrat? & tamen hic tantus, quàm humilis fuit? Vt alios taceam sanctos, qui, cum Abrahamo, in terram prostrati dicere semper solebant oraturi: *Loquar ad Dominum meum, cùm sim puluis & cinis?* Ipsa Dei Mater, super

super Angelos exaltanda, nonne se se *Ancillam Domini* vocabat? Luc. 1. 38. cuius, teste S. Bernardo, ne virginitas quidem placuisset, si caruisset humilitate.

Ipsè Christus de se ait: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* Nempè quia Magister erat virtutum, etiã humilitatem nos voluit docere; nec verbo tantùm, sed exemplo quoque, quæ est efficacissima ratio docendi. Vnde non ait dumtaxat: *Discite,* Matth. 23. 29. sed addit: *à me, à dictis, à factis, ab exemplo meo. Nam exemplum dedi vobis,* non tunc modò, quando discipulorum ac vilium piscatorum pedes laui; sed in omni vita etiã reliqua. Nec sanè etiã hoc ipsum dicere potuisset, nisi in summo gradu steterisset humilitatis. Si enim alijs diceret: *Discite à me, quia mitis, quia humilis sum;* arrogans haberetur; quia humilis, non humilem, sed vilem se se reputat: & contemnitur ab alijs, qui se alijs proponit imitandum. Dum enim proponit, præponit. At Seruator ita excelluit in sui ipsius abiectione, vt neque cùm se ipsum alijs proponeret, in virtutis exemplum, quidquam vanitatis animo potuerit perfentiscere; sed verè simul esset, quod diceret, hoc est, *humilis corde:* non ore tantùm, vt quidam, qui se ipsos verbis deprimunt, vt alios ad refutandum, & laudandum inuitent. Si enim alios id, quod de se ipsi pronuntiant, credere, aut etiã suo iudicio testimonioque confirmare animaduertant, in quantas non impatentias erumpunt? quantas non serunt expostulationes? denique, quasi ouum putidum freris, ita fœtent, rupta testa, atque vlcere patefacto. Non sic Christus: nihil ille simulatè agit. Veritas est, verè dicit, quidquid dicit. Est ergo humilis corde, cùm dicit se *humilem corde.* At cùm nos quoque vult humiles esse, vult itidem id, quod sumus, hoc est, vilitatem nostram profiteri. Quam quia non agnoscimus, ex corde humiles non sumus, donec agnoscamus. Plerumque enim potiùs Pharisæum imitamur, alterius vitia acutissimis oculis intuentes, nostra ignorantes; quàm Publicanum, qui suum non alienum pectus percussit. Cogitamus, inquam, nos non esse Ethnicos, non hæreticos, non adulteros, non homicidas; quasi non aliud sit, ob quod vel sanctissimi se se possint humiliare. Hoc igitur, *Discite à me,* ait Christus. Vnde meritò D. Bernardus scribit: *Quid tu inflaris, ô homo, quid extolleris sine causa? quid*

II.

S. Bern. ser. 26
in capite ieiunij.